

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.IV.20.303/2025/6.

A tanács tagjai:

Dr. Stark Marianna a tanács elnöke

Dr. Pataki Árpád előadó bíró

Böszörményiné dr. Kovács Katalin bíró

Szolnokiné dr. Csernay Krisztina bíró

Véghné dr. Szabó Zsuzsanna bíró

A felperesek:

felperes1 (cím1) I. rendű

felperes2 (cím2) II. rendű

Az I.-II. rendű felperesek képviselője:

Melléthei-Barna Ügyvédi Iroda (cím3; ügyintéző: dr. Melléthei-Barna Márton Ádám ügyvéd)

Az alperes:

alperes (cím4)

Az alperes képviselője:

Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda (cím5; ügyintéző: dr. Kovács Loránd ügyvéd)

A per tárgya:

Sajtó-helyreigazítás

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

Az alperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Pécsi Ítéltábla Pf.III.20.062/2024/6.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Kaposvári Törvényszék 22.P.20.577/2024/11/I.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

A Kúria kötelezi az alperes kiadóját, a név Zrt.-t (cím6), hogy 15 napon belül fizessen meg az I.-II. rendű felpereseknek együttesen 162.560 (százhatvankettőezer-ötszázhatvan) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A Kúria kötelezi az alperes kiadóját, a név Zrt.-t (cím6), hogy az esedékesség napjáig fizessen meg az államnak – az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájára – 140.000 (száznegyvenezer) forint meg nem fizetett felülvizsgálati eljárási illetéket. Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az I. rendű felperes név1nek, a név2 elnökének az édesapja, a II. rendű felperes név1 nagybátyja, az I. rendű felperes testvére.

[2] A II. rendű felperes és házastársa által 2009. évben alapított gazdasági társaságban név3, a II. rendű felperes leányának akkori házastársa 2014. évben szerzett 70 % mértékű részesedést. A cég neve név4 Kft. (a továbbiakban: gazdasági társaság) lett, jogi képviselőtét ügyvédként az I. rendű felperes látta el.

[3] A gazdasági társaság székhelye a cím2 szám alatti, a II. rendű felperes, valamint házastársa tulajdonában álló ingatlanban volt. A II. rendű felperes 2022. szeptember 26. napján az ingatlanban fennálló $\frac{3}{4}$ tulajdoni illetőségét az I. rendű felperesnek ajándékozta.

[4] Az ingatlantulajdonosok 2014. április 19. napján bérleti szerződést kötöttek a gazdasági társasággal. A szerződés 2. pontjában rögzítették, hogy a tulajdonos bérbeadók 10 évre bérbe adják az ingatlant azzal, hogy a gazdasági társaság bérleti díjat nem fizet, mert kötelezi magát saját költségén a szerződés 4. pontja szerinti beruházások elvégzésére. A szerződés 10. pontja szerint a bérbeadók hozzájárultak ahhoz, hogy a bérlő a bérleti jogviszony fennállása alatt saját költségén további átalakítási, felújítási munkálatokat végezzen.

[5] A bérlet tárgyát képező ingatlan tekintetében 2015. évben az építésügyi hatóság a gazdasági társaság építető kérelmére engedélyt adott a pálinkaház bővítésére, kereskedelmi főzde kialakítására, mely építkezés 2016. évre megvalósult. A II. rendű felperes leányának, valamint név3nak a házassága 2018. év körül megromlott, majd azt a bíróság felbontotta. A bérleti szerződéssel összefüggésben a bérlő és a tulajdonosok között vita alakult ki, 2022. évben a gazdasági társaság a székhelyét a korábban bérelt ingatlanból máshová helyezte.

[6] név3 a hírportál1 oldalon és a műsorcím című műsorában interjút adott, melynek során a felperesekre vonatkozó, általuk sérelmesnek tartott kijelentéseket tett.

[7] Az alperes által szerkesztett hírportál internetes hírportálon 2024. május 28. napján a fenti műsorokban elhangzott interjúra utalással „cikk címe1” című cikk jelent meg, amely arról számolt be, hogy név1 édesapja, felperes1 és nagybátyja, felperes2 megkárosította név3t, a családját tönkretették, őt megfenyegették, valamint név3 által a név4 Kft.-be befektetett 80 millió forintot saját kezükre játszották, és a vállalkozás tulajdonában álló ingatlanokat a saját nevükre írták.

[8] Az alperes a felperesek helyreigazítási kérelmének nem tett eleget.

A felperesek keresete és az alperes ellenkérelme

[9] A felperesek keresetükben azt kérték, hogy a bíróság kötelezze felperesenként külön-külön helyreigazítás közlésére az alperest olyan tartalommal, hogy a hírportál oldalon, a perbeli cikk megjelenésének helyén, a közlemény sérelmezett részéhez hasonló módon, azonos szedéssel és betűmérettel, amelyből kitűnik, hogy valótlanul állították és híresztelték azt, hogy I-II. rendű felperesek megkárosították név3t és tönkretették a családját, illetve megfenyegették őt. Kérték annak közlését is helyreigazítás keretében, hogy valótlanul híresztelték és állították azt, hogy a felperesek a név4 Kft.-be név3 által befektetett 80 millió forintot a saját kezükre játszották, valamint, hogy a vállalkozás tulajdonában álló ingatlanokat a saját nevükre írták.

[10] A felperesek külön való tényként kérték annak közlését, hogy nem károsították meg a nevezett személyt, családját nem tették tönkre, őt nem fenyegették meg, a név3 által a nevezett társaság a befektetett 80 millió forint összeget nem játszották a kezükre, a vállalkozás tulajdonában álló ingatlanokat nem írták saját nevükre, már csak azért sem, mert a vállalkozás tulajdonában nem is voltak ingatlanok.

[11] A felperesek kérték, hogy a bíróság kötelezze az alperes kiadóját perköltség megfizetésére, a kiemelt ügyvédi munkadíj nagyságát 160 eurós óradíj alkalmazásával kérték megállapítani.

[12] Az alperes érdemi ellenkérelmében mindkét felperes vonatkozásában a kereset elutasítását kérte. Azt önmagában nem vitatta, hogy a cikkben tényállítások közlésére került sor, állította viszont, hogy azok megfelelnek a valóságnak és a valóság bizonyítására indítványokat terjesztett elő, többek között név3 és név5 tanúként történő meghallgatását kérte.

Az első- és másodfokú ítélet

[13] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 5 napon belül az eredeti cikk elérhetőségéig, de legalább 30 nap időtartamban tegye közzé a kifogásolt cikk megjelenésének megfelelő szedési módban és betűmérettel a hírportál oldalon, a cikk megjelenési helyén a következő közleményt:

„Helyreigazítás:

[14] A <https://hírportál> oldalon a 2024. május 28. napján „cikk címe1” címmel megjelent írásunkban valótlanul állítottuk és híreszteltük, hogy név1 nagybátyja, felperes2 és édesapja, felperes1 megkárosította név3t és tönkretette a családját, illetve megfenyegette őt. Valótlanul állítottuk és híreszteltük továbbá, hogy név1 nagybátyja és édesapja a név4 Kft-be név3 által befektetett 80 millió forintot saját kezére játszotta és a vállalkozás tulajdonában álló ingatlanokat saját nevére íratta.

[15] A valóság ezzel szemben az, hogy név1 nagybátyja és édesapja nem károsította meg név3t, illetve a családját nem tette tönkre és nem fenyegette meg őt, a név3 által a nevezett társaságba befektetett 80 millió forint összeget nem játszotta saját kezére, a vállalkozás tulajdonában álló ingatlanokat nem íratta saját nevére, ugyanis a vállalkozás tulajdonában nem is voltak ingatlanok.”

[16] A név Zrt.-t a felperesek, mint egyetemleges jogosultak javára 7.112 euró és 22.495 forint perköltség, az állam javára 72.000 forint meg nem fizetett eljárási illeték megfizetésére kötelezte.

[17] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában, annak jogszabályi alapjaként megjelölte a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (a továbbiakban: Smtv.) 4. § (1) bekezdését, 12. § (1) bekezdését, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 495. § (1) bekezdését, 496. § (1) és (3) bekezdését, továbbá hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság (Kúria) Polgári Kollégiumának 14. számú állásfoglalására.

[18] Ítéletének indokolásában kiemelte, hogy az alperes érdemi ellenkérelmében a kft.-ben zajló elszámolási vitára és a felperesek jogalap nélküli gazdagodására hivatkozott, a perbeli cikkben azonban az ingatlan tulajdonjogának „saját névre íratása” szerepel. Az elsőfokú bíróság szerint az átlagolóvasó számára „átíratott” ingatlan nem egy épület bővítményeként, hanem önálló, forgalomképes ingatlanként jelenik meg. A cikkből az ítélet megállapítása szerint nem derül ki az, hogy az érintettek között a gazdasági társaság által a felperesek résztulajdonát képező ingatlanon eszközölt beruházás tekintetében van elszámolási vita.

[19] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperesek igazolták, hogy az ingatlan nem állt a vállalkozás tulajdonában. Rámutatott arra is, hogy az ellenkérelemben nem szerepel az, hogy név3t ki, milyen körülmények között és mivel fenyegette meg, és fontosnak tekintette azt is, hogy név3 és a II. rendű felperes között a közös vállalkozáson túlmenően korábban családi, hozzátartozói kapcsolat is fennállt. Az elsőfokú bíróság kiemelte azt is, hogy az I. rendű felperes magatartását illetően az alperes az ellenkérelmében arra utalt, hogy az I. rendű felperes a jogalap nélküli gazdagodás megtérítésétől elzárkózott, ehhez képest a perbeli cikk és különösen annak címe, hogy a volt családtag név1 apját vádolja lopással, zsarolással, az I. rendű felperest úgy tünteti fel, hogy a II. rendű felperes gazdasági döntéseinek megvalósításában tevőlegesen vett részt.

[20] Az elsőfokú bíróság az alperes tanúbizonyítási indítványainak teljesítését mellőzte azzal, hogy az alperesnek nem volt olyan konkrét tényállítása, amelyre a tanúbizonyítás lefolytatható lett volna, valamint a tanúk nevének és idézhető címének közlése mellett sem jelölt meg bizonyítandó konkrét körülményeket, csak arra utalt, hogy a tanúk az

„ellenkérelemben foglaltakra” tudnak majd nyilatkozni. Kiemelte: a perben releváns tényeket nem a tanúknak, hanem a félnek kell előadnia, a tanú vallomása csupán bizonyítási eszköz.

[21] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes a híresztelt tényállítások valóságát nem tudta bizonyítani, ezért kötelezte az alperest a helyreigazító közlemény közzétételére.

[22] Az elsőfokú bíróság az alperes kiadóját kötelezte a felperesek által felszámított perköltség megfizetésére. A perköltség összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 2. § (1) bekezdése, valamint 4/A. §-a alapján a felszámított ügyvédi munkadíj összegében, a megbízási szerződésben kikötött pénznemben (Euro) állapította meg, annak mérséklésére a Kúria a Pfv.II.20.887/2023/6. számú ítélete alapján nem látott lehetőséget.

[23] Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, a helyreigazító közlemény szövegéből mellőzte a való tények megállapítását és a név Zrt. által az I-II. rendű felpereseknek, mint együttes jogosultaknak fizetendő elsőfokú perköltség összegét 1 405 050 forintra, az állam részére fizetendő eljárási illeték összegét 36 000 forintra leszállította. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[24] Az alperes kiadója által az I.-II. rendű felpereseknek, mint együttes jogosultaknak fizetendő másodfokú perköltség összegét 326.500 forintban állapította meg.

[25] A másodfokú bíróság a meg nem fizetett fellebbezési eljárási illeték összegét 224 900 forintban állapította meg, amelyből a 107 900 forint megfizetésére az alperes kiadóját, a név Zrt.-t, 117 000 forint meg nem fizetett fellebbezési illeték megfizetésére pedig az I.-II. rendű felpereseket egyetemlegesen kötelezte.

[26] A másodfokú bíróság elsődlegesen megállapította, hogy nem volt ok az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére. Rögzítette: az alperes ezen igényét alapvetően arra alapozta, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 275. § (1) bekezdésébe ütköző módon túlzott követelményeket támasztott, a tanúvallomások bizonyító erejét előzetesen indokolatlanul megkérdőjelezte és ezzel jogsértő módon elzárta őt a valóság bizonyításának lehetőségétől. A másodfokú bíróság szerint a két tanú meghallgatása, mint a hatályon kívül helyezés orvoslása a másodfokú eljárásban észszerűen lehetséges lett volna, ugyanakkor a másodfokú bíróság szerint a tanúbizonyítás elrendelésének mellőzése az ügy érdemi elbírálását nem befolyásolta, mert a bizonyítást – az elsőfokú bíróságtól eltérő okból – a másodfokú bíróság is szükségtelennek találta. Ebben a körben kiemelte, hogy név3 az ellene folytatott büntetőeljárásban közokiratba foglaltan úgy nyilatkozott, hogy az interjúban elhangzottak, az ott elmondott dolgok, valamint a cég tulajdonai, a pénz és az erőszak, a fenyegetés nem valósak, vagyis az adott személy, mint interjúalany cáfolta az általa előadottak valóságát. A másodfokú bíróság szerint a büntető eljárásban név3 által tett nyilatkozat eleve szükségtelenné tette a további bizonyítást.

[27] A másodfokú bíróság szerint ennek abban az esetben sem lenne helye, ha elfogadná a másodfokú bíróság, hogy a büntetőeljárásban név3 nyilatkozata csupán a büntetőeljárás hátrányos következményeinek elkerülését célozta. A másodfokú bíróság szerint ugyanis az alperes ezzel azt fejtette ki, hogy a meghallgatni kért tanú adott (büntető vagy polgári) eljárásban az aktuális érdekeinek megfelelő tartalmú nyilatkozatot tesz – ebből viszont az következik, hogy vallomása a jelen perben sem lehet alkalmas a felperesek által sérelmezett kijelentések valóságtartalmának bizonyítására.

[28] A másodfokú bíróság álláspontja szerint a felperesek és a gazdasági társaság közötti, alapvetően polgári perre tartozó elszámolási vita eldöntésében név5, mint a gazdasági társaság ügyvezetője érdekelt személynek tekinthető, így az ő tanúvallomása sem alkalmas az

újságcikkben foglalt kijelentések valóságtartalmának bizonyítására. A másodfokú bíróság megítélése szerint a per eldöntése szempontjából nincs jelentősége annak, hogy a cikk alapjául szolgáló interjú elkészítésére milyen körülmények között, kinek a kezdeményezésére került sor, így az interjút készítő név6 tanúként történő meghallgatása is szükségtelen. Ugyancsak nem tulajdonított jelentőséget a másodfokú bíróság annak, hogy név3 újabb interjút adott 2024. szeptember 26-án a magyarnemzet.hu internetes oldalon. A másodfokú bíróság szerint a felperesek alappal hivatkoztak arra, hogy a megjelölt személy nem az alperes által megjelölt tartalmú nyilatkozatot tette, illetve még ha a név3 által adott újabb interjúnak lehetne is ilyen tartalmat tulajdonítani, az általa elmondottak hitelt érdemlőségét nem állítaná helyre.

[29] A másodfokú bíróság a helyreigazítás szövegét érdemben annyiban változtatta meg, hogy mellőzte a való tények közlésére történő részét. Megállapítása szerint a nemleges tények külön megállapítása a rendelkező részben megfogalmazottak mellett szükségtelen volt, illetve annak a kijelentésnek a tartalma, hogy a vállalkozás tulajdonában nem voltak ingatlanok, a jelen perben rendelkezésre álló adatok alapján nem igazolható. A másodfokú bíróság szerint logikailag hibás általánosításon alapuló megállapítás a gazdasági társaság tulajdoni viszonyaira következtetni kizárólag abból a tényből, hogy egy bizonyos ingatlan bizonyítottan nem állt a tulajdonában, egyebekben pedig a gazdasági társaság vagyoni viszonyainak a per eldöntése szempontjából nem volt jelentősége.

[30] A másodfokú bíróság részletesen foglalkozott a peres feleknek a perköltség vonatkozásában tett előadásaival.

[31] A fizetendő perköltség pénznemére vonatkozó fellebbezést alaposnak találta, tekintettel arra, hogy az Alaptörvény értelmében Magyarország hivatalos pénzneme a forint [Alaptörvény K) cikk], ezért a bíróság csak Magyarország hivatalos pénznemében kötelezhet perköltség megfizetésére. Rámutatott arra, hogy az esetleges árfolyamváltozás kockázatával a külföldi pénznemben megállapodó félnek kell számolnia.

[32] A másodfokú bíróság az alperessel részben egyetértett azzal, hogy eltúlzott volt a felperesek jogi képviselője által az elsőfokú eljárásra felszámított munkamennyiség mértéke. A másodfokú bíróság a keresetlevél elkészítése által igényelt munkaidőt az elsőfokú bíróság által elfogadott 14 munkaóráról 5 munkaóra mérsékelte, illetve megállapította, hogy a tárgyalási részvételre felszámított 3 munkaóra magában foglalja a tárgyalásra való felkészülést is, tekintettel arra, hogy csak egy érdemi tárgyalás volt. Az úton töltött időre felszámított díjat a másodfokú bíróság 50%-kal mérsékelte, tekintettel arra, hogy a keresetlevélhez F/5. szám alatt csatolt nyilatkozat szerint az abban megjelölt óradíjat a jogi szolgáltatások ellenértékeként kötötték ki, a számítás egyszerűsítése érdekében az utazásra fordított időt felezte meg a másodfokú bíróság. Ilyen módon a szükséges, indokoltan elszámolható munkaórák számát 17 munkaórában állapította meg.

[33] Az óradíj mértéke tekintetében a másodfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy az egy munkaóra eső díjazás mértéke bár magas összegű, kirívóan eltúlzottnak nem tekinthető, így az elsőfokú bíróság által is hivatkozott kúriai döntésre figyelemmel, nem látott indokot arra, hogy az óradíj nagyságát mérsékelje.

[34] Összességében a másodfokú bíróság 17 x 160 euró, összesen 2720 euró +áfa, azaz 3454,4 eurónak megfelelő 1 382 255 forint ügyvédi munkadíjat talált megállapíthatónak, amelyhez 22.495 forint készkiadás járult, így az Ükr. 2. § (2) bekezdése alapján a felperesi jogi képviselő díját 1 405 050 forintra mérsékelte.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[35] A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben elsődlegesen kérte annak az elsőfokú ítéletre is kiterjedő teljes körű hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását. Másodlagosan az elsődleges kérelem sikertelensége esetére kérte, hogy a perköltséget az első- és másodfokú eljárásra nézve a Kúria 60 000-60 000 forint + áfa összegben állapítsa meg.

[36] Megsértett jogszabályként az elsődleges kérelem tekintetében hivatkozott a Pp. 268. § (1) bekezdésére, a 275. §-ára, a 276. § (1) és (4) bekezdésére, valamint a Pp. 498. § (1) bekezdésére. Hivatkozott arra is, hogy a jogerős ítélet jogkérdésben eltér a Kúria Kpkf.40.435/2020/2. számú precedensképes határozatától, sérti a Pp. 81. §-ának (2) és (3) bekezdését és a 82. § (3) bekezdését, ezért a perköltségre vonatkozó rendelkezés ezen okokból is hatályon kívül helyezendő. Kérte annak megállapítását, hogy a felperes nem jogosult perköltségre sem az első-, sem a másodfokú eljárásban. A másodlagos felülvizsgálati kérelem tekintetében előadta, hogy a jogerős ítélet sérti az Ükr. 2. § (2) bekezdését.

[37] Az alperes a felülvizsgálati kérelmében előadta, hogy az eljáró bíróságok helytelenül mellőzték a tanúbizonyítási indítványokat, hiszen a sérelmezett állítások valóságát csak a megjelölt tanúk tudják érdemben bizonyítani. Ezt a körülményt álláspontja szerint megfelelően valószínűsítették, tekintettel név3nak a cikkhez kapcsolódó videóban tett nyilatkozatára. Az alperes előadta azt is, hogy nem követelhető meg, hogy a tanú leendő tanúvallomásának tartalmát megelőlegezze. Az ügyben név3 és név5 érdemben tud nyilatkozni, csak a meghallgatásuk után lehet arról dönteni, hogy végül is a vallomásuk ténylegesen mire alkalmas, miközben bizonyosan szoros kapcsolatban állnak az egész ügygel és a tanúbizonyítás iránti indítvány előterjesztése mindenben megfelelt a Pp. szabályainak, ezért nincs érdemi mellőzési ok.

[38] Fenntartotta azon álláspontját, hogy a 64 000 forintnak megfelelő euróban meghatározott óradíj eltúlzott mértékű, tekintettel a nagy számú azonos tartalmú keresetre. Lehetetlen, hogy a felperesek képviselője a több mint 20 perre több mint 600 munkaórát fordított volna. Előadta, hogy még a felperesek által felhívott kúriai ítélet sem zárja ki azt, hogy az ügyvédi megbízási szerződésben rögzített összeget ne lehetne mérsékelni.

[39] Az alperes külön hivatkozott arra, hogy a gyakorlatilag azonos tényállás mellett lefolytatott sajtó-helyreigazítási eljárásban, amelyben a magyarnemzet.hu Szerkesztősége volt az alperes, az eljáró Fővárosi Ítéltábla 1.Pf.20.492/2024/6-II. számú végzésében az ott született elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot az érdemi szaktól kezdődően új eljárásra és új határozat hozatalára utasította azzal, hogy a megismételt eljárásban hallgassa meg az alperes által ott is bejelentett tanúkat, név3t és név5t. A Fővárosi Ítéltábla a végzésében kifejtette, hogy a tanúk meghallgatása nem mellőzhető, mert azok alapján tarthatók fel a vitatott közlések ténybeli alapjai. Úgy ítélte meg, hogy a tanúbizonyítási eljárás lefolytatása a másodfokú eljárásban nem észszerű. Ugyanakkor a Fővárosi Ítéltábla kiemelte azt is, hogy újonnan csatolt bizonyítékok nem vehetők figyelembe, mert azok az elsőfokú ítélet meghozatalát, a perfelvétel lezárását követően keletkeztek.

[40] A felperesek felülvizsgálati ellenkérelmükben a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérték és perköltséget igényeltek. Álláspontjuk szerint a másodfokú bíróság ítélete minden tekintetben jogszerű volt, szabályszerűen mellőzte a tanúbizonyítási indítványok teljesítését. Álláspontjuk szerint az általuk alkalmazott óradíj nem volt eltúlzott mértékű. Nem értettek egyet a felülvizsgálati kérelem azon álláspontjával, hogy őket nem illetné meg az első- és másodfokú eljárásban perköltség, tekintettel arra, hogy a költségek felmerülését az ítélezési gyakorlatnak megfelelő módon teljeskörűen igazolták.

A Kúria döntése és jogi indokai

[41] A Kúria az alperes felülvizsgálati kérelmét nem találta alaposnak az alábbiak szerint.

[42] A felülvizsgálat a megelőző eljáráshoz kapcsolódó rendkívüli, korlátozottan igénybe vehető fellebbviteli perorvoslat, melynek kizárólag jogszabálysértésre hivatkozásra alapítottan van helye. Rendkívüli jogorvoslati jellegéből következően funkciója a kérelmet előterjesztett fél által állított jogsérelem elbírálása és megalapozottsága esetén annak orvoslása.

[43] A Pp. 423. § (1) bekezdése szerint a Kúria a felülvizsgálat során a felülvizsgálati és csatlakozó felülvizsgálati kérelem korlátai között, az ott megjelölt jogszabályok, illetve a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés tekintetében vizsgálja a jogerős ítélet jogszabálysértő, illetve a kúriai határozattól jogkérdésben való eltérő voltát. A (2) bekezdés szerint a felülvizsgálat a jogerős ítélet meghozataláig bekövetkezett és a jogerős ítélettel elbírált tényekre terjedhet ki.

[44] A jelen esetben a Kúriának abban a kérdésben kellett döntenie, hogy az alperes által felajánlott bizonyítás mellőzése megsértette-e a Pp. általános, illetve a sajtó-helyreigazításra vonatkozó speciális bizonyítási eljárási szabályait vagy sem, illetve a perköltség megítélése megfelelt-e a hatályos jogszabályoknak.

[45] A Pp. 268. § (1) bekezdése a bizonyítás eszközeiről szólva azt tartalmazza, hogy a bizonyítási eszköznek alkalmasnak kell lennie arra, hogy igénybevétele a bíróság a perben jelentős tények megállapításához felhasználható, a mérlegelés során figyelembe vehető bizonyítékhoz juthasson. A (2) bekezdés szerint bizonyítási eszközként különösen: tanú, szakértő, okirat, képfelvétel, hangfelvétel, kép- és hangfelvétel, valamint egyéb tárgyi bizonyítási eszköz vehető igénybe.

[46] A Pp. 276. § (1) bekezdése szerint a bíróság a per eldöntéséhez szükséges tények megállapítása végett bizonyítást rendel el. A (3) bekezdés értelmében a bíróság a fél által előterjesztett bizonyítási indítványhoz, a bizonyítás felvétele tárgyában hozott határozatához nincs kötve. A (4) bekezdés szerint a bíróság mellőzi a bizonyítás elrendelését, ha a bizonyítási indítványt a fél nem e törvényben foglaltaknak megfelelően terjeszti elő, kivéve, ha törvény eltérően rendelkezik [a] pont]. Az (5) bekezdés szerint a bíróság mellőzi a bizonyítás elrendelését vagy a már elrendelt bizonyítás lefolytatását, ha az a jogvita elbírálása szempontjából szükségtelen.

[47] A sajtó-helyreigazítás speciális eljárásnak minősül, amely esetében a bizonyítás szabályai is eltérőek lehetnek az általános szabályoktól.

[48] A felperesek álláspontja szerint az eljáró bíróságok helytállóan állapították meg, hogy az alperesek által előterjesztett bizonyítási indítvány hiányos volt, ezért megalapozottan mellőzték a tanúbizonyítás elrendelését. Az alperes álláspontja ezzel szemben az volt, hogy az általa meghallgatni kért tanúk érdemben hozzájárulhattak volna a tényállás tisztázásához, hiszen álláspontja szerint éppen a meghallgatni kért név³ volt a felperesek által többszörösen megfenyegetett fél, név⁵ pedig a kft. ügyvezetőjeként több esetben tanúja volt a felperesek fenyegető magatartásának.

[49] A másodfokú bíróság az indítványozott bizonyítás elrendelésének mellőzését éppen a sajtó-helyreigazítás speciális szabályaira figyelemmel tartotta megalapozottnak, hivatkozva arra is, hogy a sajtószervnek már a sajtóközlemény megjelentetésekor rendelkeznie kell az

állítások igazolására alkalmas bizonyítékokkal, azaz azokat nem a peres eljárás kapcsán kell „beszereznie”. Kiemelte azt is, hogy a sajtószerv a mástól származó értesülés valóságtartalmát is maga köteles bizonyítani.

[50] A Pp. 275. § (1) bekezdése szerint a bizonyítási indítványában a fél köteles megjelölni a bizonyítani kívánt tényt és a bizonyítási eszközt. A Pp. 284. § (1) bekezdése szerint tanúbizonyítási indítvány esetén be kell jelenteni a tanú nevét és idézhető címét. Ha a bizonyítási indítvány ezen feltételeknek nem felel meg, a már idézett Pp. 276. § (4) bekezdés a) pontja alapján a bíróság mellőzi a bizonyítás elrendelését.

[51] A Kúria szerint a jelen esetben az összes körülmény mérlegelésével megállapítható volt az, hogy a tanúbizonyításra vonatkozó általános és speciális szabályokat a másodfokú bíróság nem sértette meg, amikor megalapozottnak találta az indítványozott tanúbizonyítás mellőzését. Az alperes ugyanis a tanúbizonyítás iránti indítványában nem jelölte meg, hogy a tanúk pontosan milyen körülményekről tudnak beszámolni. Nem jelölte meg tehát azt, hogy a tanúk mikor bekövetkezett, és milyen tartalmú fenyegetések igazolását tudják alátámasztani. Valóban nem az az elvárás az indítvánnyal szemben, hogy az indítványozó fél pontosan jelölje meg a tanúk lehetséges előadásának pontos tartalmát (amint arra az alperes hivatkozott), azonban nem elegendő a tanú tudomására vonatkozó általános, minden konkrétumot nélkülöző utalás, hiszen ez kizárja a felperesek oldalán a tárgyalásra való felkészülés érdemi lehetőségét – ha nem lehet arról információt kapni, hogy milyen keretek között történik, mire vonatkozik a tanúk nyilatkozata. Helytállóan állapította meg a másodfokú bíróság azt, hogy helytelen az alperes azon álláspontja, hogy pusztán a tanúbizonyítás bejelentése, és annak a bizonyítási érdekekkel való összekötése a bizonyítandó tények körülményeinek meghatározása nélkül nem lehetséges, mert nem a félnek, hanem a tanúknak kell beszámolni a releváns tényekről. Megalapozottan utalt arra a másodfokú bíróság, hogy a fél állítási kötelezettségét nem pótolhatja a tanú esetleges, nem kellően körülhatárolt tényekről való jövőbeli nyilatkozatára való utalás. A jelen esetben az alperes tanúbizonyítási indítványa ezen nem lépett túl, konkrétumokat nem tartalmazott, vagyis a tanúbizonyítás alkalmasságának és eredményességének a törvény által megkövetelt valószínűsítése ténylegesen elmaradt. Mindezekre figyelemmel a Kúria szerint megállapítható volt, hogy az eljáró bíróságok megalapozottan döntöttek az alperes tanúbizonyítási indítványának mellőzéséről.

[52] Az alperes felülvizsgálati kérelméhez csatolta a Fővárosi Ítéltábla 2024. november 28-án kelt I.Pf.20.492/2024/6-II. számú végzését, amelyben azonos tartalmú cikk kapcsán, azonos tanúbizonyítási indítvány esetében a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot az érdemi szaktól kezdődő új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Hivatkozott arra, hogy ezen végzés [113] bekezdése oly módon összegezte, hogy az ítéltábla szerint az alperes által az elsőfokú eljárásban indítványozott tanúk (név3 és név5) meghallgatása nem mellőzhető, mert azok alapján tárhatóak fel a perben kifogásolt első három közlés ténybeli alapjai, illetve a két utolsó közlés valós volta vagy valótlansága. A Fővárosi Ítéltábla kifejtette azt is, hogy az elsőfokú bíróság a másik perben akkor járt volna el helyesen, ha a tanúkat meghallgatja, valamennyi kijelentés ténybeli alapjainak tekintetében.

[53] A Kúria álláspontja ezen végzés ismeretében sem változott. A Fővárosi Ítéltábla döntése a Kúriára nézve a bizonyítási indítványok teljesítésének mérlegelése szempontjából nem kötelező. A Kúria a jelen ügyben is fenntartja a korábban azonos tárgyú ügyekben a tanúk meghallgatásának mellőzése jogszerűsége szempontjából kifejtett, a jelen ítéletben is részletezett álláspontját (Pfv.IV.21.314/2024/., Pfv.IV.20.080/2023/8., Pfv.IV.21.155/2025/8.).

[54] A jelen eljárásban az alperes csatolta a Fővárosi Ítéltábla korábban megjelölt végzése folytán megismételt egyik eljárásban született jegyzőkönyvet (Fővárosi Törvényszék

31.P.20.018/2025/5.), amely tartalmazta név³ és név⁵ tanú meghallgatásának jegyzőkönyvét. Nyilvánvaló, hogy ennek értékelését az ott eljáró bíróságnak kell érdemben elvégeznie. Visszaül a Kúria a Pp. 423. § (2) bekezdésére, vagyis arra, hogy a felülvizsgálat a jogerős ítélet meghozataláig bekövetkezett és a jogerős ítélettel elbírált tényekre terjedhet ki, a csatolt jegyzőkönyv pedig nyilvánvalóan ezt követően született. Erre figyelemmel csupán megjegyzi a Kúria azt, hogy a felperesek, valamint a tanúk között alapvetően egy olyan, különböző szerződésekhez kapcsolódó, kétséget kizáróan elmergesedett elszámolási vita állapítható meg, amely a sajtó-helyreigazítási per keretei között nyilvánvalóan nem eldönthető, de érdemben még csak nem is véleményezhető, ezért a csatolt tanúvallomások egyébként sem alkalmasak a tényállás érdemi módosítására.

[55] Az alperes azon okból is kérte a jelen eljárásban a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, hogy abban a perköltségre vonatkozó rendelkezés ellentétes a Kúria általa precedens értékűnek tekintett Kpkf.40.435/2020/2. számú határozatában foglaltakkal. Az alperes szerint a hivatkozott határozat a perköltség felszámítására vonatkozó érdemi megállapításokat tartalmazott azzal, hogy a felperesek az ügyvédi megbízási szerződést nem csatolták.

[56] Az alperes a felhívott kúriai határozatból kiemelte azt, hogy a Pp. azt írja elő, hogy a felszámításban foglaltakat okirattal is igazolni kell, amennyiben az előadottakat egyébként a per adatai nem támasztják alá és a felszámítás külön igazolással, kizárólag okirattal történhet. Az alperes jogi álláspontja szerint ilyen okiratot a jelen perben a felperesek nem csatoltak.

[57] A felperesek ezzel kapcsolatban ellenkérelmükben előadták, hogy az ügyvédi megbízási szerződést valóban nem csatolták, ugyanakkor csatolták azt a nyilatkozatot, amelyből egyértelműen megállapítható, hogy a jelen perrel összefüggésben a jelen perbeli jogvita kapcsán a felperesek jogi képviselője és a felperesek közötti megállapodás alapján 160 Euro + áfa óradíj került meghatározásra. A felperesek szerint az ügyvédi megbízási szerződés egyéb, az adott ügy tárgyán, illetve a megbízási díj mértékén túlmenő rendelkezési olyan ügyvédi titkot tartalmaznak, amelyek sem az eljáró bíróságra, sem az ellenérdekű peres félre nem tartoznak. A felperesek Pfv./5. sorszám alatt megbízási szerződéskivonatot csatoltak, amely 2025. január 30-án kelt, amely tartalmazta azt, hogy a perköltséget a megbízó jogosult forintban is érvényesíteni.

[58] A Pp. 81. § (1) bekezdése szerint a fél a perköltsége megtérítését annak felszámításával kérheti. A (2) bekezdés szerint a felszámítás során meg kell jelölni az igényelt költség összegét, a felmerülésének lényeges körülményeit, azt, hogy a perbe vitt, mely jog érvényesítésével összefüggésben merült fel és mindezeket a felszámítással egyidejűleg – szükség szerint – okirattal is igazolni kell. A bíróság által az eljárást befejező határozatban meghatározható költség az annak összegi szabályozó jogszabályi rendelkezésre utalással is felszámítható. Az (5) bekezdés szerint a jogi képviselővel eljáró fél a perköltségét jogszabályban meghatározott költségjegyzék előterjesztése útján is felszámíthatja.

[59] A Pp. 82. § (1) bekezdése szerint, ha törvény eltérően nem rendelkezik, a bíróság a felszámított perköltség viseléséről az eljárást befejező határozatban hivatalból dönt. A (2) bekezdés szerint a bíróság meghatározza a perköltség összegét és a megtérítésére köteles személyt annak megfizetésére kötelezi. A (3) bekezdés szerint a bíróság a perköltség összegét a felszámítás és az ahhoz csatolt okiratok alapulvételével határozza meg. A felszámítani elmulasztott vagy a felszámítottnál magasabb összegű költséget a fél javára nem lehet figyelembe venni.

[60] A Pp. rendelkezéseiből egyértelműen megállapítható a Kúria szerint, hogy minden esetben egyedi mérlegelésről van szó, vagyis minden eljárásban külön-külön kell megállapítani, hogy a perköltség felszámítása mennyiben volt jogszerű és ahhoz milyen külön okiratokra van szükség. A jelen esetben a felperesek előadást tettek arról, hogy milyen

mértékű megbízási díjban állapodtak meg, ezt önmagában érdemben külön nem volt vitatott kérdés. Korábban az alperes is csupán azt vitatta, hogy lehetséges-e euróban meghatározni a megbízási díjat, illetve, hogy egyébként a megbízási díj (óradíj) nagysága eltűzött, illetve eltűzottnak minősítette a felszámított munkaórák mennyiségét is.

[61] A Kúria szerint a jelen eljárásban a felperesek a megállapodott óradíj nagyságát okirattal érdemben igazolták (megbízási szerződés kivonata). Az eljáró bíróságok érdemben foglalkoztak mind az óradíj összegének kérdésével, mind pedig azzal, hogy a konkrét esetben – különös figyelemmel a párhuzamos perekre – hány ügyvédi munkaóra felszámítása indokolt.

[62] A jelen esetben a másodfokú bíróságnak azon döntése, hogy a perköltség kizárólag forintban számítható fel, felülvizsgálati kérelemmel nem volt támadott. A felperesek részéről ugyancsak nem volt támadott az, hogy a felszámítható munkadíj mértékét az első- és másodfokú eljárásra nézve a másodfokú bíróság milyen mértékben mérsékelte.

[63] A Kúria szerint tehát a jelen perben a felperesek részéről a perköltség felszámítása alapvetően megfelelt a jelzett törvényi előírásoknak, így a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésére ezen okból sem volt lehetőség, illetve nem volt olyan indok, amely annak megállapítását vonta volna maga után, hogy a felperesek a felszámítás hiányosságai miatt semmiféle első-, másodfokú perköltségre ne tarthatnának igényt, amelyet az alperes a megelőző eljárásokban maga sem vitatott. Amely kérdés – kérelem hiányában – nem képezte az első és a másodfokú eljárás tárgyát, nem lehet jogszabálysértő.

[64] A Kúria ezt követően az alperes azon felülvizsgálati kérelmét vizsgálta, amely szerint a megállapított óradíj nagysága jogsértő lenne.

[65] Ezzel kapcsolatban a Kúria fenntartja a korábbi, hasonló perekben (Pfv.IV.21.314/2024.; Pfv.IV.20.080/2025/8.; Pfv.IV.21.155/2025/8.; Pfv.IV.20.220/2025/8.) rögzített azon álláspontját, hogy önmagában a 160 eurós (mintegy 64 000 forintos) óradíj magasnak tekinthető ugyan, de nem kirívóan eltűzött, ezért az óradíj mérséklésére a Kúria változatlanul nem lát lehetőséget.

[66] A Kúria úgy ítélte meg, hogy a másodfokú bíróság helytállóan rendelkezett a perköltség forintban történő megállapításáról, az első-és másodfokú perköltséget az IM rendelet 2. § (2) bekezdése alapján mérsékelte, további mérséklésre a Kúria jogszabályi lehetőséget nem talált.

[67] Mindezek alapján a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet megfelelt a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályoknak, ezért azt a Pp. 424. § (1) bekezdése alapján hatályban fenntartotta.

A döntés elvi tartalma

[68] A sajtó-helyreigazítási perben is érvényesül az az általános szabály, hogy tanúbizonyítás indítványozása esetén konkrétan meg kell jelölni a bizonyítani kívánt tényt és a bizonyítási eszközt. Kellő konkrétság hiányában előterjesztett bizonyítási indítványt mellőzni kell. Nem a tanúk vallomásának vélhető tartalmát szükséges előzetesen ismertetni, de azt meg kell jelölni, hogy konkrétan milyen tényre, körülményre, eseményre tud a tanú nyilatkozni, ezáltal biztosítva az ellenérdekű fél számára is a felkészülés lehetőségét.

Záró rész

[69] A Kúria a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a peresztes alperes kiadóját kötelezte a felpereseknek az ügyvédi munkadíjban jelentkező felülvizsgálati eljárási költségének megfizetésére forint összegben. A szükséges felmerülő munkamennyiség mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése alapján mérsékelte 2 órára, így az összeget 2 x 81 280 forintban, azaz 162 560 forintban állapította meg. A mérséklés oka a számos perben előterjesztett azonos tartalmú felülvizsgálati ellenkérelem volt, ezért a Kúria ezt a munkamennyiséget találta arányban állónak a felperesi képviselő által elvégzett ügyvédi munkával.

[70] A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket is a peresztes alperes kiadója köteles megfizetni. A fizetendő illeték nagyságát az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése alapján állapította meg. Tájékoztatja a Kúria az alperes kiadóját, hogy az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára kell megfizetnie; megfizetése során közleményként fel kell tüntetni: a Kúria megnevezését, a Kúria e határozatának számát és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát.

[71] A Kúria az alperes felülvizsgálati kérelmét a Pp. 405. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2025. április 29.

Dr. Stark Marianna s.k. a tanács elnöke, Dr. Pataki Árpád s.k. előadó bíró, Böszörményiné dr. Kovács Katalin s.k. bíró, Szolnokiné dr. Csernay Krisztina s.k. bíró, Véghné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró